

«Ένα παιδί μετράει τ' άστρα», [Ο δάσκαλος 2], Μ. Λουντέμης (λογοτεχνικό κείμενο)

Μενέλαος Λουντέμης
«Ένα παιδί μετράει τ' άστρα»
(απόσπασμα 3)

Έκανε κρύο. Κάποια στιγμή φτάσανε στο κονάκι του, κι ο δάσκαλος άνοιξε την πόρτα και του 'κανε «ορίστε».

Ο Μέλιος μπήκε διστάζοντας.

-Σφίξε πρώτα ένα ρούμι... είπε ο δάσκαλος, κατεβάζοντας μια μπουκάλα. Κάνει καλό στο ξεπάγιασμα. Στο αναμεταξύ, εγώ ανάβω τη σόμπα. Δε μου είπες, όμως, τ' όνομά σου.

-Μέλιος.

-Δικούς σου έχεις; Όχι.

Έσκισε μ' ένα παλιομάχαιρο λίγο δαδί και το 'χωσε στη σόμπα.

-Κακό... Ένα είδος συγγενείς, βέβαια, είναι και... τα βιβλία, αλλά, όπως και να το πεις... να, κι εγώ έρημος είμαι δω.

Είχε μια θλίψη όλη η κάμαρα, καθώς την έδειχνε.

-Ωστε, σα να λέμε, είσαι διαβασμένος... του λέει λίγο πιο ύστερα. Και πού τα εξοικονόμησες τα βιβλία;

-Απ' τον καντηλανάφτη.

-Ω... ο Περδικόπουλος!

-... Τ' άλλα τ' αγόρασα.

Ο δάσκαλος έτριψε ένα σπίρτο και το πέταξε στη σόμπα.

-Κρίμα να μη γνωριζόμαστε ενωρίτερα... θα γλίτωνες τόσα έξοδα. Κοίτα...

Τα ράφια του ήταν γεμάτα.

-Ιστορία, Λογοτεχνία, Ποίηση... Φιλοδοξώ να πάω για μετεκπαίδευση. Εσύ;

-Θα δουλέψω όλο το χρόνο, και το φθινόπωρο θα ξαναπάω στο Γυμνάσιο.

-Σε ποιά τάξη;

-Στην τρίτη.

-θα τα πας πολύ καλά με τα μαθήματα... μα... όχι και με τους δασκάλους. Δε θα σου συγχωρήσουν ποτέ την πολυμάθειά σου.

-Όχι όλοι... είπε δειλά ο Μέλιος.

-Μπράβο!... Λοιπόν, φίλε μου — είμαστε φίλοι, ε; — θα σου πω κάτι... Νομίζω πώς ήμουν ναυαγός σ' ένα ακατοίκητο νησί, και ξαφνικά βρήκα έναν άνθρωπο, θα 'ρχεσαι κάθε μέρα... ε;

-Φυλάω τα γελάδια... είπε ο Μέλιος.

-Α, ναι, ξέχασα... Τότε λοιπόν τα βράδια. Έ; Σε βλέπω αναποφάσιστο.

-Όχι... αλλά... έκανε κομπιάζοντας ο Μέλιος... άμα τον αφήσω μόνον, κλαίει...

-Ποιος;

-Ο... ο ... Μπάλιος.

-Μπάλιος; Τί σου είναι τούτος;

-Είμαστε πολύ φίλοι.

-Τσομπανόπουλο;

-Τσομπανόσκυλο.

-Χα!... είπε ο δάσκαλος, κάπως πειραχτικά. Βλέπω είσαι και ζωόφιλος.

-Όχι... Τον γλύτωσα από ένα πηγάδι, και τώρα αγριεύεται να μείνει μόνος. Φοβάται πως θα τον ξαναρίξουνε.

-Συγχώρεσέ με... λέει ο δάσκαλος σοβαρά. Είσαι πονετική καρδιά. Κι εγώ δεν πάω παραπίσω. Έχω κι εγώ έναν Μείντάνη κάτω.

-Ρε, Μείντάνη! Έλα πάνω!...

Ένα καψαλό σκυλί έβγαλε καχύποπτα το κεφάλι του.

-Του είχανε δεμένο στην ουρά του έναν τενεκέ και του τον έλυσα. Κι από τότε περιμαζεύτηκε εδώ. Που τον κοιμίζεις εσύ;

Ο Μέλιος έσκυψε ντροπιασμένος το κεφάλι.

-Ξεπαγιάζουνε τα πόδια μου... είπε, χώνοντας αμήχανα το δάκτυλο μες το ποτήρι.

-Και λοιπόν;

-Έρχεται και κάνει κουλούρα γύρω στα πόδια μου.

Ο δάσκαλος τον κοίταξε συγκινημένος.

-Λοιπόν, έχεις σπουδαίο φίλο, Μέ... Μέ...

-Μέλιο.

-Μέλιο, σε ζηλεύω... Πάρε το φίλο σου καμιά μέρα και φέρτονε, να κάνουνε παρέα με το Μείντάνη. Θα 'χει κι αυτός ο φουκαράς λίγη συντροφιά.

-Τι λες;

-Καλά, είπε ο Μέλιος.

Μενέλαος Λουντέμης,
Ένα παιδί μετράει τ' άστρα

Ασκήσεις

1. Ποια μέσα χρησιμοποιούνται στον γραπτό αφηγηματικό λόγο, για να αποδοθεί ο προφορικός λόγος με τα παραγλωσσικά και τα εξωγλωσσικά του γνωρίσματα; βλ. και [Έκφραση-Έκθεση Α' λυκείου, σ.112.](#)
2. Να παρουσιάσετε τη σχέση δασκάλου-μαθητή, όπως φαίνεται μέσα από τον διάλογο.
3. Να προσδιορίσετε τα χαρακτηριστικά του σωστού, κατά τη γνώμη σας, δασκάλου και να παρουσιάσετε σε προσχεδιασμένο προφορικό λόγο την άποψή σας, βλ. και [Θεματικοί κύκλοι Η φυσιογνωμία του δασκάλου. Ε. Παπανούτσου. σ.285.](#)

 Ο ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ